

Чудесни подвизи Азбучка првог у тридесет слова

Како започети ову необичну причу. То вам је, људи моји, прича о једном цару који се зове...јао! Опет књига у којој главни лик нема име! Добро, на крају је добио име, Азбучко. Ја ћу га звати само цар. Или још боље цар неписменко.

Да вам опишем цара неписменка. Он је баш добрица. Само је мало наиван и никако не воли да пере уши. Њега су једног дана преварили и узели му пун џак дуката зато што није умео да чита и пише: један сумњиви странац га је насамарио уз помоћ неког као чаробног ветра, званог Ветрословослав, који сам пише слова и који је намерно написао погрешну поруку да се том странцу да врећа дуката. Када је цар неписменко то схватио одлучио је да научи да пише слова и да чита!

Била је то једна веома узбудљива авантура. Учио је слово по слово са својим учитељом и притом упадао у свакакве невоље. Понекад би пожелео да одустане али онда би се догодило нешто због чега је схватао да ипак треба да настави да учи. На пример, једном приликом замало да поједе свог слугу, паметног Глигорија, јер му је учитељ рекао да мора да поједе нешто у себи садржи два слова Г. Најсмешније ми је било када је сањао теглу у којој је уместо џема од боровница било сто малих његових баба које су викале „Бруко једна не знаш слова“. У ствари, још смешнији су били трта и колчи. Питате се шта је то? То су торта и колачи само је уш словождерка, једачица слова, појела пола слова у њима.

Како ли је писац књиге смислио све ово? Мора да је имао огромну машту јер, како би неко без маште могао да смисли на пример да једној обичној књизи мери температуру јер мисли да је болесна. Или да су гурабије две ћуфте које се гурају и бију. Једном приликом учитељ је цару неписменку задао да нацрта висибабу, а цар је на то одговорио „Што моја баба да виси нека виси твоја!“. Баш је смешан тај цар.

Ова књига је супер јер нас на баш забаван начин учи да савладамо слова док смо мали. Да не би, једног дана, слова савладала нас.

Тара Лекић ПЗ
ОШ Вељко Дугошевић